

SOS CAIZA

PB-PP/B-0960
BELGIE(N)-BELGIQUE

39ste jaargang / 1

januari - februari - maart 2015

Verantw. uitgever: Lieve Marrannes
Weimanstraat 58, 8377 Zuienkerke
tel. 050 31 94 93

Afgiftkantoor: 8400 OOSTENDE 1
Toelatingsnummer P209.039

**De vergaderzaal
Barrio Rosario**

Met de lente in het vooruitzicht komen de opruimkriebels. En als je dan neust in de papieren die je vergaard hebt, kom je allerlei verrassingen tegen. Zo heb ik een bundeltje gevonden met spreuken van de Bond zonder naam. Voor elke maand is er een gedachte. Ik spaarde de mooiste eruit om misschien ooit eens te gebruiken. En nu komen ze van pas. Ik laat jullie meegenieten van die levenswijsheden...

Eerst wat gezegden over de minder leuke kanten van het leven: fouten maken, zorgen hebben. Positief blijven is de boodschap. Wie niets doet, niets misdoet. We moeten ons niet te veel zorgen maken. Soms verdwijnen ze vanzelf. Maar je mag ook niet weglopen van de problemen...

*“Een geluk dat je uit een ongeluk kan leren”
“Elke wijze uil begon als uilskuiken”
“Zit je in de put, stop dan met graven”
“De donkerste nacht toont de helderste sterren”
“Wat je loslaat, lost vaak zichzelf op”
“Wie te veel stapelt, wordt stapelgek”
“Moedige mensen pakken problemen aan”
“De uitweg voor een probleem??? Er dwars doorheen!”*

Het materiële maakt het leven een stukje aangener. We mogen ervan genieten maar we moeten er ons van bewust zijn dat wij het heel goed hebben, dat er velen zijn die het met heel wat minder moeten doen. We mogen ons ook niet te veel laten verleiden door wat de reclame ons allemaal voorspiegelt...

*“Wie op zijn bezit zit, geniet niet”
“In soberheid zit veel rijkdom”
“Wat minder ...is voor velen nog genoeg”
“Beter een klein ideaal dan een groot kapitaal”*

We leven in een tijd van haast en drukte. Geniet daarom nu en dan eens van wat rust en zoek het niet te ver...

*“Wie zich inspant om te ontspannen, geraakt overspannen”
“Gom eens wat drukte uit je agenda”*

Nog wat wijze raad: niet te veel zeggen hoe het beter kan maar de handen uit de mouwen steken. Volharden, jezelf blijven en de verwondering van een kind blijven bewaren...

*“Doen is een betere vorm van praten”
“Kiezen vraagt moed, volhouden ook”
“Iemand zijn die je niet bent??? Niet vol te houden!”
“Wie zijn kinderhart behoudt, is een groot mens”*

Wat wijsheden om jouw leven en dat van je medemens wat op te vrolijken...

*“Wat verzet bergen??? Vertrouwen!”
“Veel pluimen geven sterke vleugels”
“Mensen kunnen meer als je ze waardeert”*

*“Jouw”goeiemorgen” maakt mijn goeie dag”
“Een goed humeur werkt aanstekelijk”
“Wie straalt, loopt nooit in het donker”
“Wie luistert, ontwikkelt de gave van het spreken (bij de andere)”
“Wie zichzelf kent, is mild voor een ander”*

Tenslotte nog enkele gedachten over vriendschap...

*“Echte vriendschap, de beste therapie”
“Goeie vrienden durven nee zeggen”
“Ik ben niet van jou, ik ben er voor jou”*

Voilà, genoeg stof tot nadenken. En zo komen we weer de lente door...

VERSLAG VAN ONS BEZOEK AAN CAIZA [vervolg]

Vandaag is het zondag, evenwel geen rustdag.

Ziehier ons programma:

08u00 ontbijt
09u00 bezoek aan een beursstudent en zijn familie
11u00 viering
12u30 middagmaal in het meisjesinternaat
15u00 bezoek aan een beursstudente en haar familie
17u00 bezoek aan de wijk Barrio Rosario
19u00 avondmaal in het jongensinternaat

Na het ontbijt trekken we door het dorp naar het huis van Wilson. Het ligt aan de rand van het dorp en is opgetrokken uit adobestenen (aarde vermengd met water en stroafval, gedroogd in de zon). Het dak bestaat uit een golfplaat. De vader heeft geen werk en brengt zijn dagen door met drinken. De moeder weeft en probeert haar werk te verkopen in Potosí. Ze kweekt ook perziken waarmee ze naar de markt in Tres Cruces trekt. Op het moment van ons bezoek is geen van beide ouders te bespeuren. Wilson is de oudste van zeven kinderen, allemaal jongens. Hij studeert sociologie in Sucre, een broer gaat voor ingenieur in Potosí, de anderen zitten nog op het college in Caiza. Wilson is ontzettend blij met zijn studiebeurs. Zo kreeg hij de kans om verder te studeren. Om echter helemaal rond te komen moet hij nog bijklussen. Hij werkt 's avonds in een café tot in de late uurtjes. Nu zit hij in zijn laatste jaar.

Hij heeft een jaar langer over zijn studie gedaan want werken en studeren is niet zo gemakkelijk te combineren. Nu zijn vader en moeder er niet zijn, is hij verantwoordelijk voor zijn broers. Hij vergast ons op een heerlijk perzikje van eigen kweek. Hij leidt ons rond in de woning: één plaats waar negen mensen wonen en slapen. Er staat geen kast, geen stoel, geen tafel, er is geen

> Het huis in adobesteen > het interieur >

verwarming, de weinige kleren liggen op de bedden die tegen elkaar staan. Nergens vind je een stuk speelgoed. In een andere kamer ligt het weefgetouw van de mama op de grond en in een hoek staat wat kookgerei: een kleine pot waarin vuur gestookt wordt en een paar keteltjes. Dat is dus hun keuken. Nergens is het huis geïsoleerd. Ook binnen zie je de golfplaten van het dak. Het moet daar 's nachts in de winter bar koud zijn. Wij gaan naar buiten. Je komt in de tuin, een stuk grond waar wat aardappelen en maïs staan. Er is een kot met enkele geiten. Op het erf worden nog wat foto's genomen. Wilson roept zijn broers. Zij willen er goed uitzien voor het kiekje. Enkelen steken nog vlug hun weelderige haardos in wat water en fatsoeneren hun kapsel. Het ontroerende is dat Wilson ons zo hartelijk verwelkomt, dat hij ons heel fier meetroont door zijn armoedige woonst. Dit bezoek is voor ons confronterend. In mijn maag zit zo een wrang gevoel: hoe kan je hier leven, wat hebben wij een rijkelijk bestaan. De wereld zit toch niet zo rechtvaardig in elkaar. Je wordt er stil van.

> de afwas doen

> hun kookhoek > Huisarbeid van de moeder > Geitenteelt

We keren terug naar de parochie voor de mis. We hebben in elk geval wat stof gekregen om over na te denken tijdens de viering.

Na de mis is het tijd voor het aperitief. Twee vriendinnen van Lieve zijn ook van de partij. Ze zijn 85 jaar maar het zijn kranige dames. We vertrekken samen met hen naar het meisjesinternaat voor het middagmaal. Aangezien de straat erheen vol putten ligt, geven we hun een arm als ondersteuning en voeren een gesprek in Spaans met veel haar op. De meisjes zitten al gezellig te babbelen in de refter. Het eten smaakt. Na het maal doen zij de afwas: een grote teil met water op de grond waarin ze hun borden en bestek afspoelen. De potten worden afgewassen in een metalen afwasbekken, dat aan de muur bevestigd is.

Na een korte siësta stappen we naar het huis van de studente.

Zij studeert geneeskunde. Het is er wat minder armoedig. Hier staat een oude koelkast. Er is een woonplaats en een afzonderlijke slaapplaats.

> Beursstudente Gabriela Toco-Uño met ouders en padre Julián

> De "platero" zijn hamers en aambeeld

Er zijn ook geen zetels, tafels of stoelen maar er is wat meer plaats voor het kookgerei. De papa is platero (zilverbewerker). Hij oefent het beroep niet meer uit want hij heeft een kapotte long. Zij hebben voor ons een grote fles cola gekocht. Dat is voor hen een grote uitgave, een luxe. Maar ze willen hun gasten gastvrij ontvangen. We krijgen elk een plastic beker met wat drank. Zij drinken echter niet mee. We bezoeken nog even de werkplaats van de vader: een piepklein kotje met een haard waarin hij vuur maakt. De benodigdheden hangen aan de muur. Hij wil ons een zilveren schaalje geven en wij zouden daar graag voor betalen wat hij categoriek weigert.

Na een fotosessie en een hartelijke omhelzing stappen we op. Het is tijd voor een bezoek aan de wijk Rosario. Daar wonen inwijkelingen die in Caiza komen wonen zijn opdat de kinderen naar school zouden kunnen. Het is een levendige wijk met jonge gezinnen. Ze hebben zich verenigd in de hoop zo meer invloed te kunnen uitoefenen op de plaatselijke overheid. Dat is al gedeeltelijk gelukt. Het gemeentebestuur heeft voor hen een "moderne" vergaderzaal gebouwd en een sportplein aangelegd. Ze komen regelmatig samen in hun nieuwe zaal om problemen te bespreken en oplossingen te zoeken. We wonen zo een samenkomst bij. Wij moeten plaats nemen op een podium. Voor ieder van ons staat een bord. De bewoners sippelen binnen. Er wordt een groot doek vooraan in het midden op de grond gelegd. Iedereen stort hier zijn bijdrage op: kaas, vruchten, maïs, aardappelen. Het doek ligt vol met etenswaar. Wij krijgen van alles wat op een bord. De padre geeft ons tips wat we mogen eten en wat niet om te vermijden dat iemand van ons de volgende dag met buikloop zou kampen. Veel honger hebben we ook niet want we hebben al zoveel moeten eten. Dus blijft er heel wat op ons bord liggen wat eigenlijk niet zo beleefd is. We voelen ons daar wel wat ongemakkelijk bij. Maar Bolivianen kunnen blijkbaar veel eten verwerken. Ze stappen telkens naar het voedsel dat daar uitgesteld ligt, nemen er wat van en verorberen het. Als het op is, begint de processie opnieuw. Het eten is in een mum van tijd verdwenen in de magen van de aanwezigen. Ondertussen komen sprekers naar het podium om hun ideeën te verkondigen. Het publiek beaamt de uitspraken of steekt de hand op om zijn zienswijze uit te leggen. Alles verloopt hier zeer ordelijk en beleefd: er wordt naar elkaar geluisterd, er wordt niet door elkaar gepraat of geroepen en elk wacht zijn beurt af.

> Maaltijd in het jongensinternaat > Enkele jongens vergasten ons op een concertje.

Na de vergadering stappen we naar het jongensinternaat om... ra, ra, ra... te eten. Het liefst zouden we rechtstreeks naar de parochie terugkeren want we zijn nu al meer dan verzadigd. Maar men verwacht ons. Ik moet zeggen dat het avondeten heerlijk is. We doen ons uiterste best om er toch iets van te verorberen. De kokkinnen hebben dit met zoveel zorg bereid. Gelukkig zitten er jonge gasten aan de tafel achter ons. Die hebben toch altijd honger. Ze krijgen ook niet elke dag zo'n feestelijk maal. We nodigen hen uit om ons bij te staan en dat doen ze met veel plezier. De schotel gaat de tafel rond en als hij weer bij ons komt, is hij leeg. Enkele jongens vergasten ons op een concertje: gitaar en trommel. Anderen nodigen ons uit om met hen een dansje te doen. Gelukkig zijn de pasjes verre van ingewikkeld: één pas vooruit en één achteruit en dat moet je minutenlang volhouden. Het is goed om het eten te laten verteren. Na een eerste danshoofdstuk komen de echtgenoten erbij. Om de eentonigheid van de dans wat te doorbreken, maken wij wat variaties tot jolijt van de leerlingen. Zo bezorgen wij hun een ontspannende zondagavond. ▼

> Vergadering Barrio Rosario

WAT NIEUWS VANUIT CAIZA...

De padre schrijft

Ik geef jullie graag wat nieuws over de eerste dagen van het nieuwe schooljaar.

Op maandag 19 januari begonnen de administrator René, de diaken Nazario en ikzelf met de inschrijvingen voor de lagere school en het college. Na een lange dag kwamen we om 20.00 uur samen om de resultaten te bekijken.. Tot onze grote verbazing, beter gezegd tot onze verbijstering, noteerden we al vierentachtig nieuwe leerlingen waarvan er tachtig voor het internaat kozen. Voor de drie internaten samen waren echter slechts zeventig plaatsen beschikbaar. We hebben dan ook onmiddellijk de inschrijvingen afgesloten.

De volgende dag meldden zich opnieuw tussen de dertig en vijfendertig leerlingen, maar met pijn in het hart hebben we hun moeten zeggen dat alles volzet is. Tot vandaag (6 februari) hebben we tussen de zeventig en vijfenzeventig jongeren moeten teleurstellen. Het meest verrassende is wel dat de nieuwe internen uit andere departementen komen bvb uit Beni, Santa Cruz, ... terwijl er voor degene die in de naburige dorpen wonen geen plaats meer is in het internaat. Dit jaar wordt de hervorming van het onderwijs in Bolivia volledig doorgevoerd. Zo telt het kleuteronderwijs nu twee studie jaren, het lager en het secundair onderwijs zes. (N.v.d.r.:de structuur van het Boliviaanse onderwijs is nu ongeveer dezelfde als bij ons. Wij hebben alleen één jaar kleuteronderwijs meer).

Voor het ogenblik volgen in het totaal zeshonderd negenendertig kinderen bij ons les. Elk studiejaar bestaat uit twee of drie parallelklassen. De kleuterschool heeft drie klasgroepen de lagere school twaalf en het secundair vijftien.

In de kleuter- en de lagere school zitten in het totaal tweehonderdvierenzeventig leerlingen. Elke klasgroep telt tussen de vijftien en twintig leerlingen. Het secundair heeft vierhonderd en negentien leerlingen. Hier zijn de klasgroepen gemiddeld wat groter, ze tellen elk ongeveer vijftwintig leerlingen. Het laatste jaar bestaat uit negenendertig jongeren. We hebben driehonderd internen: honderd achtendertig in het meisjesinternaat, honderd achttien in het jongensinternaat en vierenveertig in het internaat van de allerjongsten.

Eigenlijk zouden er nog zessenvieftig leerlingen bij kunnen: tien in het meisjesinternaat, dertig in het jongensinternaat en zes in het jongereninternaat. Maar dan zou bijvoorbeeld het jongensinternaat overvol zitten, we zouden opberg ruimte te kort hebben en de eetzaal zou te klein zijn. Meer internen betekent natuurlijk ook meer onkosten. De prijzen en de lonen stijgen hier zeer snel en het geld dat we vanuit België krijgen zal die stijgende kosten niet kunnen dekken..

Als we de jongens- en meisjesinternen samen nemen zijn er in het college tweehonderd achtenzestig internen (op vierhonderd negentien lln.) en in de basis-school zijn er dat tweeëndertig (op tweehonderd vierenzeventig lln.). De meeste leerlingen van het college komen van ver en ze krijgen daarom eerst de kans om intern te worden. De leerlingen van het basis- en kleuteronderwijs wonen meestal in Caiza zelf.

Bij de inschrijvingen hadden we er echter geen rekening mee gehouden dat vijftien leerlingen dit schooljaar niet meer zouden terugkeren. Ze hadden ons dit niet

laten weten en dat is spijtig want we hadden hun plaats aan anderen kunnen geven. Maar nu is het te laat daar we al een volle week opnieuw gestart zijn.

N.v.d.r.: Na de grote zomervakantie (in het zuidelijk halfrond is het zomer als wij in de winter zitten!!) zijn de lessen heel stipt op maandag 2 februari gestart. In vele andere scholen is men nu nog aan het inschrijven en zullen de lessen maar over één of twee weken beginnen.

We kregen nog een telefoontje van de padre. Hij vertelde dat de directeurs van beide scholen dit jaar niet meer terugkeren. Dat leek ons zeer eigenaardig. Zij leverden goed werk en voelden zich in Caiza thuis. Dus vroegen we om wat uitleg. In Bolivia is het heel normaal dat de directeurs regelmatig van school veranderen. De directeurs die ons nu verlaten, bleven van 2006 tot 2015 in Caiza. Ze waren er dus negen jaar, ze deden drie ambtstermijnen; Dat is heel uitzonderlijk. Andere bekwame leerkrachten willen ook wel eens directeur worden van een college of een basisschool. Daarom worden er op nationaal niveau om de drie jaar examens uitgeschreven waaraan de leerkrachten die een directieambt ambiëren, kunnen deelnemen. Armando (directeur van het college) en Valerio (directeur van de basisschool) waren twee keer geslaagd. Ze kregen in 2006 een plaats in Caiza. Daar waren twee plaatsen vacant. Genuario die toen directeur van het college was, ging met pensioen en de zusters die in Caiza in het onderwijs werkzaam waren, gingen weg. De parochie stelde de nieuwe directeurs aan. Dit was toen nog mogelijk, nu gaat dat niet meer. Nu moet men deelnemen aan de examens en voor alle onderdelen slagen en de overheid beslist wie waar komt.. Dat is nu de wet in Bolivia en die geldt ook voor de directeurs in spe van de vrije katholieke scholen. Armando ambieerde de opdracht van Districtsdirecteur in het district Chaquí (provincie Saavedra ten oosten van Potosí) en schreef zich in voor de examens. Dit is een belangrijker ambt dan directeur van een college. Tevens nam hij deel aan de examens voor het ambt van directeur van een college in Chaquí, daar hij zeker van college wou veranderen. Maar ongelukkig genoeg slaagde hij niet. Hij is een nerveus en heel onzeker iemand. Hij zal vanaf dertig maart opnieuw als leraar talen (zijn specialiteit) aan de slag moeten gaan. Valerio slaagde wel voor zijn examens. Hij heeft heel wat capaciteiten. Hij zou echter graag wat dichterbij huis werken. Nu verbleef hij de hele week in Caiza en ging hij enkel het weekend terug naar zijn gezin. Op 19 februari moet hij nog zijn documenten voorleggen en verdedigen om de opdracht van directeur te ontvangen. In de vergadering met de ouders heb ik hem toch gevraagd om naar Caiza terug te keren. Hij ziet dat echter niet zitten. Hij is nu lid van de overheid in zijn dorp en dat brengt verplichtingen mee. Die kan hij niet nakomen als hij een hele week in Caiza verblijft. Hij heeft dat met de ouders besproken en ze hadden er begrip voor.

Armando en Valerio hebben mooi werk geleverd. Verschillende kandidaten hebben al gesolliciteerd. We zullen nu met nieuwe mensen moeten samenwerken. Voor vier katholieke scholen van de zone Caiza werden examens voor directeur uitgeschreven. Vijf leerkrachten slaagden: onder andere twee oud-leerlingen van het college en twee leerkrachten wiskunde die in het

college les geven. Ook zij moeten op 19 februari de laatste proeven afleggen.. De padre zit als vertegenwoordiger van de Kerk en de groep van de Christelijke Scholen in de examencommissie. Onlangs belde de padre met de mededeling dat alle proeven voorbij zijn. Het is nu wachten op de overheid die de directeurs moet benoemen. Voorlopig zijn de twee oud-directeurs nog in dienst. ■

ONZE JAARLIJKSE MAALTIJD, TEN VOORDELE VAN CAIZA... 25 JANUARI 2015.

We danken allen die aanwezig waren op onze jaarlijkse maaltijd ten voordele van Caiza.

In totaal schoven 125 personen aan voor een heerlijke maaltijd. Tijdens het aperitief genoten ze van een PowerPoint over het reilen en zeilen in Caiza in 2014.

Na een geslaagde middag keerden onze gasten tevreden naar huis. Velen beloofden volgend jaar opnieuw van de partij te zijn. Ze kunnen alvast de datum noteren: **zondag 31 januari 2016.**

FINANCIËS, ONZE ONTVANGSTEN...

December 2014

Adopties	€ 853,65
Studiebeurzen	€ 174,58
Gewone giften	€ 9.064,67
TOTAAL:	€ 10.092,90

Januari 2015

Adopties	€ 380,14
Studiebeurzen	€ 125,00
Gewone giften	€ 2.776,10
Opbrengst maaltijd	€ 2.662,93
TOTAAL:	€ 5.944,17

Februari 2015

Adopties	€ 620,00
Studiebeurzen	€ 75,00
Gewone giften	€ 3.464,93
TOTAAL:	€ 4.159,93

EEN ADMINISTRatieve VRAAG...

Ook onze administratie gaat met de nieuwe media mee.
Daarom vragen we aan onze abonnees die over een e-mailadres beschikken ons dat door te mailen.

Doel:

- *vlotte communicatie (vragen, problemen, ideeën, ...)*
- *op de hoogte houden of brengen van onze verschillende activiteiten: jaarlijkse maaltijd, concert en andere.*
- *in de toekomst eventueel tijdschriftje digitaal bezorgen*

Stuur een mailtje naar:

Mark Makelberge (secretaris-schatbewaarder)

mark.makelberge@telenet.be

Georges Suvéé (voorzitter)

georges.suvee@telenet.be

Lieve Marrannes (verantw. uitgever van S.O.S. Caiza)

lieve.marrannes@telenet.be

Let wel !!

Je bent totaal vrij om op deze vraag in te gaan.

Verder zal er aan onze samenwerking niets veranderen.

We blijven communiceren via de gedrukte versie van ons tijdschriftje "S.O.S. Caiza".

S.O.S. CAIZA vzw

REKENINGNUMMERS:

IBAN nummer

BE57 4727 0698 0135

BE24 0000 1234 2238

BIC code (enkel voor het buitenland)

KREDBEBB

BPOTBEB1